

מסורת הש"ס

[illegible]

יורה אור השלם

ואם לא ינאל עד מלאת
שנה חמישה ועם הבית
ור בעיר אשר לו חקקה
מיתת לקקה אותו
דחיו לא ינא ביביל:
וקרא בה ל
והורדם בחבל בער
לון כי ביתה בקיר
ומה ובחומה היא
בנת: יהושע ב טו

לעזי רש"י

מישטיי"ר, ארנן כלים.

דביו גרשום

[illegible]

המוכר שדהו פרק תשיעי ערכין

[illegible]

לחקוני נתניה בעל
בעלמא נתניה בעל
מתקוק לה רב פפא
דילמא אבל איצטריכא
בפניו כב בפניו בין
זריא ¹⁰מתנה איצי
תו של הלל הרי זה
מאחיס וזו נתנה לו
ההו הריא נתניה וכי
קוני שלא בפניו אבל
זיחמאר רב שמי ר' בן
שלא בפניו מדעתו
מאי דאיצטרך ליה
זא לפנים מן החומה
ה חץ מן השדות ר'
בית בכוני בחומה ר'
ר' חומה ר"ש אמר
זו גמ' ת"ד בית אין
גות בתי בדים ובתי
ובכין ובורות ורשין
זיר יכול שאני מרכה
ר' רבי יהודה ר"מ
בית מנין לרבות כ"י
גדלות ושוכבין ובורות
כתב בית אמר רב
נתניא חולסית ומצולה
ר' יהודה אמר
ר' חומה ר' יהודה דרשו
ובחומה היא יושבת
ר' חומה היא יושבת
אינה מוקפת חומה
תי ערי חומה השלש
כגון קצרה הישנה של
דרור וחדיר ¹¹ ואונה
שר איגר סביב פרט
שר לוא חומה 'אע"פ
חומה כו' תנא גמלא
ביתודה מאי קאמר
אמר

בגון חוב או פקדון כזה ודאי היו נמניה בעל כרחו כדאיחא פקד הגזוז בתרא (ב"ק ק"ח. וס')
 לו במדבר משמע איך ביטול מחזור לו בעל כרחו ואם האמר אז דמן פקדון מי שאלחו (בגין ש
 אטלימי ואבדה אטלימי רבן שמעון בן גמליאל אומר תמן דמיה והסם מיירי אפי' בעל כרחו של
 דוקא קאמר שמו יטו בעל כרחו האומר לאסא היז זה ניצור שם שחמני מאתים וז' וזכור
 מיביע לרשב"ג מיביע לרבנן עד כאן לא קא אמרי רבנן הסם אלף היכא דלא אחליה לגבה אבל
 דאמרי רבנן אטלימי דוקא קאמר בעל כרחו מיירי דאי מדעתו ולא גרע מתמחולין לן ודאפי' דלא
 ליה לרשב"ג דנמיה בעל כרחו איה נמניה וא"כ היכי קאמר רבא הכא דלא איהא נמניה וי"ל ד
 דמיה מדעתיה קאמר ואפילו הכי לרבנן אטלימי דוקא קאמר ואינה מגורשה ואיך בעינא דהסם
 דרבנן אפילו מחולין לן לא חמי ואם האמר לרבא דרשב"ג דאפילו בעיר לא היו נמניה בעיר א"כ לא
 ידעו דא"כ לו הוה וואלטו לו אחר י"ב חדשים וי"ל דאם היה בעיר היה עוש ממנו אם לא שלח
 בפניו בעיר א"כ לא היה נמניה והכי נמו מהבא נמניה והלא חתקת הלל לא יהיה כי אם שלח
 בפניו אבל בפניו בין מדעתו בין בעל כרחו היו נמניה דמחמקין ליה רב פפא וי"ל דמוכח הכי
 אלף הוה ניצור להילן לתקוני שלח בפניו להיות מושג שמעויו לנשכח דהא אפי' נכוח לו ע"י אחר
 לתקון נמניה בעל כרחו או בעלתא רבי פפא דמחמקין ליה לית לא האי סברא: **חולין**
 ליתול משם חול ורשב"ג פירש בבר"א (דף ק"ח. וס') ופולטת ליתול הימנה וזכרית ומולגה מה

אשר לו חומה. פירש רש"י לוא כתיב משמע לו ומשמע לא כלומר אין לו עשוי וזהו לו קודם לכן באל"ף וקרי ביו"ן (סו"ב) ואלו קרי באל"ף: **במא** קאמר. וכי אין עיר מוקפת חומה בגליל תחתה אמאי לא פריך כמו כן אמתני? יש לומר דפריך שער אגרייתא לפי שדקדקה יותר דמפרש

א חומה. באלף בתיב כלומר אע"פ שאין לו עבשיו והיה לו קודם לכו נידון בבתי ערי

לב.

[illegible]

מראיצטרך ה"ל
תקניו נתינה
בעל כרחו (טו) הוי נתינה הוא בעלמא
נתינה בעל"א לא הוא נתינה
(טו) פשטא דאין לו לאדם לקבל מתנה
בעל כרחו ולא היא (נתינה) וא"ע ובי
אמצעין ליה לאביא רבא על ז' ובי
דנתינה בעל כרחו לא היא נתינה
פשטא דאין טול לאדם לקבל מתנה
בעל כרחו ועוד יכיר פליג על זה
רב פפא וי' וי"ל דדלמי מתנה דרשות
שאין לו שום טורח פשטא דלא היא
לבעל כרחו ובי פפא נמי לא פליג על
זה אלא דמתנה שיש בה טורח פליג כמו
הא דלמור לה זה גיטת ע"מ שמתן
הוא מאתים זוז שהיא לריבוי כדי לקיים
מלאי הבית וכוון קבלה דנתינה
יט' אהלין רבא דלרא חברה דלמי

וליהו או שהפקד אצלו בישוב לא יחזיר
(סג) הרי זו גניב על מנת שחקני לי
ואומר להם מדעניו רבנן עליה ואמר אצטליתי
ואומר להם מחולין לך ומהו מביעי לרבנן
ככה הא קאמר מחולין לך יו והא ע"כ
דאמר רשב"י תמן לו דמיה אלתאם סבירא
לרבא מיי"ה הם דלאר רשב"י תמן לו
איה אצטא דרבא דלרבא ודאי אצטא
היה ללוקח העומין ליתא לא מקצילא
המקבץ כו"א וחס' משמע דלרבא אצטא
ופשו לו אצטריך ליה להלל תלפוז סג
ואם איתא דכפשוהו הוי גמיה בעל דכחו
אלא שמע מינה אצטריך ליה להלל
פ"ה פירש"י ליעול משאם אצטא ומאולה
במטה ק"ט: מילה של דגים:

אִינוּ כֵן בְּחֻמָּשִׁין מְדוּקָוֹת נִבְּן כְּמִיב סֵלָה
אֵלֶּה גַּמְלָה וְצַעֲבֵר הִירְדָן אֵלֶּה גְדוּד וְאֵם
צֶהֱדִיא גַּמְלָה צִגְלִיל וְגְדוּד צַעֲבֵר הִירְדָן:
הַבָּא

הגמ

עין משפט
גד מצודה

כ א מ"י מ"ז מהל'
 שמיטה ויובל הלכה יא:
 מא ב מ"י שם הל"ג:
 מב ג מ"י שם הל"ג:
 מג ד מ"י שם הל"ט:
 מד ה מ"י שם הל"ד:
 מה ו מ"י שם הל"ג:
 מו ז מ"י שם הל"ט:

מוסף רשמי

[illegible]

מה מקובצו

[illegible]